

łożonych zagranicą lub też łącznie w przedsiębiorstwach położonych zagranicą i na terenie Państwa Polskiego, a należących do kategorii przedsiębiorstw i zakładów, wymienionych w art. 1-ym ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, co najmniej przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia swego roszczenia o zasiłki.

Właściwym do przyjmowania zgłoszeń o zasiłki od robotników wymienionych w p. 2 § 1-go, a zgłaszających swoje roszczenia o zasiłki po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą, jest ten urząd pośrednictwa pracy, na terenie którego zameldowani są ci robotnicy.

§ 3. Autentyczność świadectw pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą powinna być potwierdzona drogą należytego poświadczenia ich przez właściwą władzę lokalną, na której terenie działania przedsiębiorstwo to się znajdowało, względnie przez Konsulat Polski, w przeciwnym razie świadectwa te nie będą przez urzędy pośrednictwa pracy honorowane.

§ 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia będą miały zastosowanie przy zachowaniu wzajemności do tych obywateli państw obcych, którzy odpowiadają § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. W stosunku do kategorii robotników wymienionych w § 1-ym i 4-ym, których stosunek najmu pracy był rozwiązany przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nie wcześniej jednak niż w dniu 1-ym lutego 1930 r., terminy, ustalone w § 2 bieżą, począwszy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
E. Kwiatkowski

361.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 maja 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie diet i zwrotu kosztów podróży dla członków sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie.

Na podstawie § 78 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. o ubezpieczeniu robotników od wypadków (austr. Dz. U. z 1888 r. Nr. 1) w brzmieniu art. 22 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 413), art. 1 i 12 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148) oraz § 4 rozporządzenia z dnia 28 maja 1923 r. w przedmiocie siedziby oraz organizacji sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 749) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 13 września 1929 r. (Dz. U.

R. P. Nr. 71, poz. 541) zarządza się, po wysłuchaniu opinii Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie, co następuje:

§ 1. Członkowie sądów rozjemczych dla Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie otrzymują za każdy udział w posiedzeniu sądu diety w wysokości 30 złotych.

§ 2. Członkowie zamieszczeni tychże sądów otrzymują oprócz diet zwrot kosztów przejazdu od miejsca swego zamieszkania do siedziby sądu i zpowrotem.

§ 3. Do przejazdu winien być użyty masowy środek przewozowy (koleje, tramwaje, omnibusy, statki), a w braku takiego środka przewozowego w miejscu zamieszkania lub w razie przerwy w ruchu tego środka przewozowego może być użyty pojazd konny lub mechaniczny do najbliższej miejscowości, w której znajduje się masowy środek przewozowy.

§ 4. W razie użycia kolei należy się zwrot kosztów jazdy II klasą pociągu osobowego, a gdy odległość od miejsca zamieszkania do siedziby sądu wynosi więcej niż 75 klm, pociągu pośpiesznego. Przy użyciu statku należy się zwrot kosztów jazdy I klasą.

Koszt przejazdu pojazdem konnym lub mechanicznym zwraca się według taryfy, obowiązującej w miejscowości, z której ten środek przewozowy został użyty, a w razie braku taryfy zwraca się rzeczywiste koszty przejazdu na podstawie przedłożonego rachunku, stwierdzającego wysokość zapłaconej sumy oraz ilość kilometrów odbytej drogi, z wymienieniem miejscowości początkowej i końcowej.

§ 5. Asesorzy sądów rozjemczych winni rachunki diet i kosztów przejazdu składać na ręce przewodniczącego danego sądu rozjemczego w ciągu 14 dni, licząc od dnia posiedzenia, w którym oni brali udział. Przewodniczący sądów rozjemczych i ich zastępcy składają rachunki diet z upływem każdego miesiąca kalendarzowego.

Przyznanie diet i kosztów przejazdu dokonywa przewodniczący danego sądu rozjemczego lub jego zastępca i zarazem zarządza ich wypłatę z funduszu zaliczkowego diet i kosztów przejazdu członków sądu rozjemczego, złożonego w kasie sądu okręgowego przez Zakład Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie.

§ 6. Zakład Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie wpłaca początkowo do kasy sądu okręgowego, w którym znajduje się sąd rozjemczy, zaliczkę na poczet diet i kosztów przejazdu członków sądu rozjemczego w wysokości jednomiesięcznego wydatku, przewidywanego na ten cel przez przewodniczącego sądu rozjemczego.

Kasa sądu okręgowego sporządza po upływie każdego miesiąca kalendarzowego wykaz wypłaconych diet i kosztów przejazdu członkom sądu rozjemczego. Przewodniczący tego sądu potwierdza ten wykaz i najpóźniej dnia 5 następnego miesiąca kalendarzowego przesyła go wymienionemu wyżej zakładowi, który zaleźnie od wydanej sumy uzupeł-

nia zaliczkę najpóźniej dnia 10 tegoż miesiąca kalendarzowego do pierwotnej wysokości, przekazując odpowiednią sumę kasie sądu okręgowego na rachunek wskazanego w § 5 funduszu zaliczkowego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Członkowie sądów rozjemczych, którzy w czasie od 16 października 1929 do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie otrzymali w zupełności diet lub kosztów przejazdu lub otrzymali je w niższej wysokości, aniżeli je normuje niniejsze rozporządzenie mogą żądać przyznania lub uzupełnienia tych diet i kosztów do wysokości określonej niniejszym rozporządzeniem.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

362.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROBÓT PUBLICZNYCH

z dnia 23 kwietnia 1930 r.

o sposobie opracowania planów zabudowania.

Na podstawie art. 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) zarządzam co następuje:

Podstawy projektu.

§ 1. Projekt planu zabudowania opracowany być winien na podstawie pomiarowych planów sytuacyjnych i wysokościowych, wykonanych przez samorządowe organa lub przez mierniczych przysięgłych, a obejmujących odpowiednie zabudowane i niezabudowane części osiedla, względnie osiedli.

Przed sporządzeniem projektu należy zebrać wszystkie te dane, które mogą być potrzebne do projektu ze względu na postanowienia art. art. 10 — 19 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), dane, dotyczące stanu posiadania gruntów i rodzaju ich użytkowania, gęstości i jakości istniejącego zabudowania, gęstości zaludnienia poszczególnych dzielnic, względnie części osiedla, kierunków, w jakich odbywa się lub oczekiwany jest rozwój osiedla lub osiedli, rozmieszczenia budowli i dzielnic zabytkowych, zakładów handlowych i przemysłowych oraz warunków rozwoju handlu i przemysłu, warunków wewnętrznej i zewnętrznej komunikacji wszelkiego rodzaju i stopnia jej intensywności na poszczególnych arterjach komunikacyjnych, warunków odpływu wód płynących i stojących oraz opadów atmosferycznych tudzież wód zużytych, istniejącej sieci kanalizacyjnej, stosunku zwierciadła wody gruntowej, a w razie, gdy miejscowość podlega zalewowi, stosunku poziomu wielkiej wody do powierzchni terenu, jakości gruntów pod względem gleboznawczym, a w wypadku, gdy plan ma objąć tereny górnicze, stosunku obszaru zabudowanego, tudzież mającego

być zabudowanym, do prowadzonych, względnie spodziewanych, robót górniczych, warunków zaopatrzenia mieszkańców w wodę, światło, siłę popędową, prowadzenia przewodów telegraficznych i telefonicznych i t. p.

Zakres danych, które mają być zebrane w myśl powyższego ustępu, uzależnia się od charakteru obszaru, wielkości osiedla i gęstości zabudowania osiedla, którego ma dotyczyć projektowany plan zabudowania, od jego tendencji rozwojowych oraz od roli, jaką poszczególne dane mogą odegrać w przyszłym rozwoju zabudowania.

W razie, gdy dane zebrane w myśl powyższego, mają być przedstawione graficznie, należy je wykonać na odpowiedniej ilości planów, sporządzonych w takiej podziałce, aby je można było odczytać w sposób dostatecznie dokładny, jasny i wyraźny.

Program wstępny.

§ 2. Na podstawie zebranych w myśl § 1 danych powinny być ustalone w przybliżeniu na okres 20 lat wytyczne zasady programu do sporządzenia projektu planu zabudowania, uwzględniające: zamierzenia inwestycyjne gminy, prawdopodobny przyszły rozwój osiedla, stosunki finansowe gminy, zamierzenia inwestycyjne władz państwowych i samorządowych w danem osiedlu i jego najbliższych okolicach, jak linie kolejowe, drogi lądowe i wodne, projektowane porty, mosty, regulację rzek, budynki użyteczności publicznej i t. p.

Program ten powinien określić granice projektowanego planu zabudowania oraz zasadnicze warunki, którym powinny odpowiadać elementy planu zabudowania, wymienione w art. 10 punkt 1, względnie w art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), względnie w miejscowych przepisach budowlanych.

Gdy chodzi o projekt ogólnego planu zabudowania, albo o projekt szczegółowego planu zabudowania całego osiedla, który ma być sporządzony bez uprzedniego sporządzenia planu ogólnego, wówczas wstępny program powinien określić w głównych rysach strefy osiedla, zgodnie z przeznaczeniem poszczególnych jego dzielnic i ustalić charakterystyczne cechy ważniejszych arteryj komunikacyjnych.

Sposób wykonywania projektów planów zabudowania.

§ 3. Projekty, zarówno ogólnych, jak i szczegółowych planów zabudowania, opracowane na podstawie wstępnego programu, wspomnianego w § 2, powinny być sporządzone w ten sposób, ażeby przedstawiały istniejący i projektowany sposób użytkowania gruntów, istniejący i projektowany sposób zabudowania osiedla, oraz istniejące i projektowane wszelkiego rodzaju urządzenia komunikacyjne.

Projekty planów zabudowania powinny być opracowane w sposób dokładny, jasny, przejrzysty i wyraźny, wykluczający wszelkie wątpliwości.

Na każdym z poszczególnych planów, wchodzących w skład projektu, należy umieścić tablicę, zawierającą dokładne oznaczenie przyjętego sposobu znakowania.